

A black and white close-up portrait of Kasper Foss, looking directly at the camera with a serious expression. His hair is dark and slightly messy. The background is dark.

Kasper Foss

**PERMANENT
TURBULENS**

Med forord af Michael Falch

DREAMLITT

Læseeksemplar af *PERMANENT TURBULENS*

**PERMANENT
TURBULENS**

PERMANENT TURBULENS
Forlaget DreamLitt || www.dreamlitt.com

Forfatter: Kasper Foss
Redaktør: Thomas Vilhelm
Coverfoto: Gorm Valentin
Grafiker: Mikkel Zeeb
Omslag: Mikkel Zeeb

Læseeksemplar af 1. udgave 2017

**PERMANENT
TURBULENS**

Kasper Foss

DreamLitt

Forord af Michael Falch

Kasper Foss er en helt eminent trommeslager. Det ved alle i musikbranchen, og det afslørede han allerede for mig, da han som stor knægt backede mig op på *Den Eneste i Verden* til et arrangement for Socialpædagogisk Landsforbund, hvor hans far var ansat. Han har samtidig været præget stærkt af en nysgerrig, storsmilende livslyst, som ingen grænser har kendt. Han har fulgt den lyst til dørs på en måde, der til tider har virket drømmeagtigt ren og smuk, til andre tider bundnaiv og med tiden direkte vanvittig.

Førhen var det, som om han altid rejste med en blind makker, han ikke selv anede eksistensen af. En rejsefælle, der i mine øjne lignede manden med leen, og som så ud til at ville føre det vilde barn ud til mørkets alleryderste egne. Men pludselig fik Kasper tilsyneladende en indsigt, der udefra set virkede mirakuløs, selv om han måske ikke selv anser den for at være decideret spirituel eller religiøs. Det var, som om han fik adgang til en ny kilde, der trak ham andre steder hen end ud på rockens bevidstløse dødsruiter. Og så begyndte han at fortælle sine historier fra det virkelige liv. Beretninger derude fra - fra én, der har været der selv.

Det er disse historier, denne bog er spækket med. Kasper Foss har taget turen, og forhåbentlig får man som læser det hele med - både fornedrelsen og opløftelsen. Så vil man nemlig opleve, hvordan det værst tænkelige kan forvandles til den største gave, man har, og alt det vanvittige vil pludselig få rigtig god mening.

Michael Falch

1. DÅRLIG TIMING

3. december 2014

“Det er så rigtigt for dem at de endelig er endt sammen, så de taler af og til om, at de må have kendt hinanden i et tidligere liv.”

Citatet stammer fra den store to-siders artikel i Berlingske Tidende, der lå slået op ved siden af mig i sengen, hvor jeg lå i fosterstilling overmandet af galoperende selvmedlidenhed.

En halv time forinden havde jeg hentet avisen i kiosken, sammen med en pakke Prince light og en flaske hvidvin. Min sindstilstand var i perfekt symbiose med det ruskende, regnfulde og uforsonlige december-vejr, der hærgede på den anden side af altandørene i soveværelset. De nedrullede mørklægningsgardiner fungerede som et beskyttende værn mod den omverden, der syntes fuldstændig uoverskuelig at stå ansigt til ansigt med.

I forbindelse med artiklen - der brugte et citat af min kæreste som overskrift: *“Dér fik jeg mit første tungekys af ham og det var god damn ulækkert”* - bragte Berlingeren et stort og lidet flatterende farvebillede som, aldeles utilsigtet, signalerede det stik modsatte af interviewet.

På billedet ses Nadia og jeg i en kærlig omfavnelser, der skal understøtte artiklens romantiske og violin-påkaldende eventyr om prinsen på den hvide trommestol, der omsider fik popprinsessen og det halve kongerige efter 23 års tålmodig

venten. Jeg ser temmelig segnefærdig ud på fotografiet, og både Nadias og mit smil virker en kende anstrengte. Nadia fraflyttede min Vesterbro-lejlighed dagen før, avisartiklen udkom, og parforholdet var kørt i grøften efter at have slingret voldsomt og ukontrolleret over en længere strækning med alt for høj fart.

Ved siden af den opslåede avis lå min iPhone, som konstant udsendte små lydssignaler. Der var installeret Facebook på telefonen, og de insisterende pling-lyde gjorde opmærksom på, at endnu en lykønskning tikkede ind på min såkaldte væg. Der kom rigtig mange beskeder, efterhånden som venner og bekendte læste artiklen enten i den trykte avis eller på Berlingskes netavis.

“*Mirakuløst,*” skrev Michael Falch. Cæcilie Norby berettede om en drøm, hun havde haft under sin middagslur, hvori Nadia og hende gik og dækkede op til vores bryllupsmiddag. Lars Daneskov sendte en rørende besked om, at jeg fortjente kærligheden. Pling, pling, pling, pling, pling.

Det var såmænd ikke, fordi vi havde fyldt journalisten Ulla Gunge med løgn og latin og sange fra de varme lande. Der gik bare to måneder fra interviewet fandt sted, til billederne blev taget og artiklen gik i trykken, og i mellemtiden nåede alt at forandre sig. Dårlig timing, må man sige. Artiklen fortsætter:

“*Jeg tror på et eller andet*” siger Kasper. *Jeg vidste efter to minutter i Albertslund Centret, at det var hende. Det er aldrig gået væk.*”

Her er der tale om den skinbarlige sandhed. Der havde vitterligt været tale om kærlighed ved første blik, eller rettere første tone, ved vores første møde i 1982.

Derfor kæmpede jeg i månederne op til kollapset for at redde forholdet, til trods for at det befandt sig for enden af en snæver og blind vej, der ikke tillod en U-vending, uden at karrosseriet blev skilt ad. Jeg ville simpelthen ikke acceptere,

at virkeligheden ikke opførte sig som det glansbillede, det var lykkedes at opbygge udadtil. Nu stod der endda i Berlingske, at vi var lykkelige - og enhver ved, at hvis det står i Berlingeren, er det sandt.

Til trods for de absurde omstændigheder gav jeg mig apatisk til at "like" alle de søde Facebook kommentarer. Jeg kunne ikke overskue at dementere og heller ikke finde ud af at forholde mig tavs. Mens sutteflasken blev tømt og trøstesmøgerne kæderøget, rationaliserede jeg mig frem til, at det var klogt at opretholde pokerfjæset og signalere status quo. Måske var beslutningen om at opgive parforholdet ikke uigenkaldelig.

En uge efter publiceringen af avisartiklen sad jeg hos min læge og modtog en løftet pegefinger, samt en decideret røffel:

"Kasper, du må forstå, at du ikke længere kan holde til at leve et liv i kaos, uro og stress."

Intentionen med at møde op i den åbne konsultationstid var at få bevilliget en recept på sovemedicin, da min søvnløshed eskalerede i en sådan grad, at jeg stort set ikke havde sovet siden Nadias exit. Før jeg nåede at argumentere for min agenda, måtte jeg dog igennem endnu en akavet, men ikke desto mindre hjertelig lykønskning. Lægen abonnerer på Berlingske Tidende og fortalte glædestrålende om, hvor rørt hun blev, da hun læste vores gribende kærlighedshistorie. Derfor var hendes overraskelse også til at få øje på, da hun fik at vide, hvordan virkeligheden tog sig ud. At Nadia og jeg, bag de lukkede træpersienser i Vesterbro lejligheden, havde tilbragt utallige nætter med at gå Richard Burton og Elizabeth Taylor i bedene med vores egne versioner af skænderierne i filmen *Who's Afraid of Virginia Woolf*. Eller måske de lige så hidsige sammenstød i Ingmar Bergman tv-serien *Scener Fra Et Ægteskab*. I sandhed et uskønt kapitel i vores historie sammen, præget af højlydte

og irrationelle opgør, der ikke havde andet til formål end at få modparten ned med nakken. De giftige verbale slagsmål stod i skarp kontrast til omgivelsernes lovprisning i samme periode af, hvad der ofte blev omtalt som “*Par nr. 1.*”

Beretningen fik lægen til at reagere. Hun har fulgt mine op- og nedture i mange år og blev omgående bekymret for, at jeg var i færd med at gentage det stress-crescendo, der i sin tid førte til et dramatisk og destruktivt nervesammenbrud i 2004. Det oprindelige crescendo byggede op over en periode på 20 år, fra jeg som 15-årig udråbtes til stortalent på trommerne og begyndte at arbejde som professionel musiker. Sammenbruddet medførte en effektiv udmeldelse af musikbranchen, et forlist kæresteforhold og en voldsom depression.

I tiden op til nedsmeltningen i 2004 arbejdede jeg som fast trommeslager hos Hotel Hunger, Michael Falch, Danser med Dreng, Mike Tramp, Sascha Dupont og Ivan Pedersen - samtidig. Alle disse sammenhænge forlod jeg enten frivilligt eller blev fyret fra inden for relativt kort tid.

I årene, der fulgte, kom jeg langsomt op til overfladen igen. Jeg fordybede mig først i at indspille et soloalbum i mit hjemmestudie og begyndte derefter at spille uforpligtende jobs på ydmyge musikværtshuse og til private fester samt lejlighedsvis studieindspilninger.

Undervejs i denne fase bestred jeg mit livs første og hidtil eneste “normale” otte-16 job uden for musikbranchen. Meget overraskende bragte skæbnen mig pludselig tilbage i rollen som fuldtidsmusiker med koncerter på de rigtige spillesteder og festivaler, hvilket jeg i lang tid takkede de højere magter for hver mandag morgen, når vækkeuret ikke ringede.

Men nu vurderede lægen altså, at en ny stressrelateret depression truede og at den skulle tages i opløbet via en længere periode med ro og fred samt antidepressiv medicin.

Det arbejdsmæssige pres alene sendte mig ikke til tælling i 2004. Det handlede mindst lige så meget om den kendsgerning, at jeg, lige siden jeg flyttede hjemmefra som 16-årig, havde døjet med en nærmest panisk angst for at komme til at leve et rutinepræget og almindeligt liv.

Jeg erindrer ikke, om jeg var syg den pågældende dag eller om mine forældre ganske enkelt glemte at tilmelde mig mådeholdet. Men det er sandsynligvis et hold, jeg ville have haft gavn af at gå på. Det voldte mig besvær at begrænse appetitten, når det kom til livets tagselvbord. Der var nærmest tale om bulimi-lignende tilstande med regelmæssige opkastninger til følge. Hvis noget føltes rart i doserede mængder, skulle jeg have så meget af det som overhovedet muligt, om det gjaldt kvinder, adrenalin, rusmidler eller de tomme selvtillids-kalorier, man kan få tilført ved at lade sig beundre på en scene. Når nogen bedyrede, at *"lidt har også ret"*, omskrev jeg lynhurtigt ordsproget til: *"hvis lidt også har ret, må meget være min yndlingsret."* Jeg måtte mærke, at jeg levede og fravalgte derfor de nemme og komfortable løsninger. En tidligere kæreste beskrev egentlig min livsstil meget klart, da hun opgivende udbrød:

"Kasper, dit liv nægter at opføre sig normalt."

Efter lægens advarsel satte jeg mig for at kortlægge mit liv for at forstå de u hensigtsmæssige mønstre, med henblik på at undgå en gentagelse af katastrofen i 2004. Jeg begyndte at granske hukommelsen for at blive lidt klogere på, hvorfor jeg så regelmæssigt flirtede med ragnarok og ofte fandt mig selv balancerende på kanten af afgrunden. Hvorfor der skulle et nervesammenbrud til, før jeg kunne begynde at sætte pris på harmoni, stabilitet og tryghed. Indtil da betragtede jeg det nærmest som en falliterklæring at efterstræbe den slags tilstande. Jeg var utryg ved tryghed.

Før den selvterapeutiske proces nogensinde nåede at få fodfæste, fandt jeg mig selv trække så ofte på smilebåndet, at jeg besluttede mig for at skrive det hele ned. Noget sagde mig, at det måtte være ganske underholdende for udenforstående at læse om infernoet af surrealistiske, dramatiske og ufrivilligt komiske, men også ofte eksotiske og stjernebestøvede situationer, jeg til stadighed har formået at havne i - og er der noget, jeg heller aldrig har kunnet få nok af, er det at underholde andre mennesker.

Jo mere jeg fik gravet frem fra hukommelsen, des bedre blev humøret. Det viste sig at være en særdeles effektiv og hurtigtvirkende mirakelkur mod den depression, der efter sigende var under opsejling. Det ene livsbekræftende og morsomme minde efter det andet dukkede frem af glemslen og det stod mig hurtigt klart, at jeg da ganske vist har levet et lidt hårdt og omtumlet liv, men at det til gengæld heller ikke har været kedeligt. Jeg blev mindet om, hvor meget jeg har grinet i mit liv og alle de privilegerede oplevelser, der fulgte med. En spirende taknemmelighed opløste de sorte skyer i mit sind og dopamin-produktionen i min hjerne, der midlertidigt havde kørt for nedsat kraft, blev kickstartet.

Som den livslange forbruger af stemningsregulerende stimulanser, jeg nu engang er, valgte jeg dog at fortsætte med lykkepillerne, for Hey, det kan vel ikke skade. Det kunne det da heller ikke, bortset fra at den slags piller har indvirkning på stofskiftet. Medicineringen medførte en regulær Fat Elvis periode, hvor jeg for første gang nogensinde oplevede, at det ikke gav nogen synlig effekt, hvis jeg trak maven ind, når der gik en sød pige forbi.

Til gengæld var jeg i et mægtigt humør.

Beslutningen om at opretholde pokerfjæset på Facebook kan

givetvis ses som et anfald af håbløs realitetsfornægtelse, men ikke desto mindre fik jeg ret. Da foråret på ny velsignede København med fuglekvidder, lyse nætter, sydlandske temperaturer og ildelugtende skraldecontainere, kunne Nadia og jeg atter ses slentre ned af Istedgade, holdende hinanden i hånden som to forvoksede teenagere. Som vi kantede os gennem indre Vesterbros farverige forhindringsløb af barnevogne, junkier, ghanesiske prostituerede, japanske turister og pushere, stod den på vaskeægte storby-romantik. Det var svært at se på os, at vi overhovedet havde været adskilt. Vi kærstede igen og kun de allernærmeste venner og familiemedlemmer nåede tilsyneladende at opfatte andet end, at vi havde truffet en fælles beslutning om at bo hver for sig.

Det blev radioværten Monica Krogh-Meyer, der under optagelserne til P4-programmet *Mig og Monica* ganske uforvarende kom til at træffe den endelige beslutning for os.

I maj 2015 besøgte vi DR Byen for at fortælle Monica og lytterne om vores orkester. Selv om Nadia og jeg for længst sås igen og gjorde ting, som man kun bør gøre med sin kæreste, hvis man har sådan én, var selve *kæreste-ordet* tabubelagt. Vi undgik konsekvent gloserne *kæreste*, *skat* og *elsker*, af frygt for at de forpligtende ord ville kaste grus i maskineriet - og nu gik det jo lige så godt. Men ak, endnu engang spøjte Berlingske artiklen og den havde naturligvis ikke undsluppet Monica og hendes medvært Dennis Johannessons opmærksomhed, da de foretog deres research op til interviewet. Da vi bestemt heller ikke udviste nogen som helst synlige tegn på ikke at være kærester, sagde Monica pludseligt de afgørende ord live on tape:

“Kasper er jo ikke blot din trommeslager, han er også din kæreste.” Nadia og jeg kiggede på hinanden i to sekunder og besluttede os derefter hurtigt og stiltiende for, at så var det jo det, vi var - igen. I hvert fald udadtil, som det i første omgang hed sig.

Barndommens udgave af mig betvivlede aldrig, at der ventede ham en fremtid som rig og berømt musiker. Rigdommen og berømmelsen lader stadig vente på sig. Det lykkedes dog at blive musiker og spille med en masse, hvis ikke rige så i hvert fald berømte sangere og skuespillere. Det var i bund og grund også musiker-delen, der fyldte mest i drengedrømmene.

Med den omsiggribende New Age-snak om tiltrækningens kraft in mente kunne det på nuværende tidspunkt have været bekvemt, hvis det var rigdommen, lille Kasper havde visualiseret så stålsat på. Ved nærmere omtanke blev han nu alligevel rig - på oplevelser. De er bare lidt svære at finansiere alderdommen med.

I alle årene med musikken som profession, spillede jeg mestendels i sammenhænge, som valgte mig og ikke omvendt. Det resulterede i en lang række musikalske situationer, der lå milevidt fra min egen smag og mening om, hvordan musik bør lyde og spilles. Årsagen hertil skal findes i en mangelfuld evne til at være struktureret og målrettet i mine prioriteringer. Jeg kan muligvis prale af at have haft musikbranchens mest stilforvirrede karriere. En slags musikernes svar på Monty Pythons 100-meter løb for folk uden retningsans. Prædikamentet "*Dansk Musikerlaugs udgave af Klodshans*" vil heller ikke kunne tilbagevises. Til gengæld har det været alt andet end kedeligt at komme så vidt omkring i yderkanterne.

Trommerne har desuden ført mig til mange eksotiske og besynderlige destinationer rundt omkring i verden, så der er rigeligt af anekdoter at fortælle - hvilket jeg hermed agter at gøre.

Jeg bestræber mig på at tilbyde en rundvisning bag kulisserne. Nogle glimt af, hvordan det hele kan tage sig ud, når røgmaskinen og de kulørte spots er slukkede. Blændværket er trods alt kun aktiveret i et par timer af gangen. Der er med andre ord læssevis af historier om popgrupper og faldgruber,

rockstjerner og drukhjerner, skuespillere, fudentaster og berømt-heder, om hvem man ikke kan forklare, hvorfor de er kendte.

Men det er også en fortælling om at falde og slå sig så eftertrykkeligt, at det efterlader blå mærker for livet. Om at træffe virkelig dårlige beslutninger og om at tabe småkagerne og miste orienteringen. Jeg kommer også omkring at opleve den første stormfulde forelskelse mere end én gang og fortællingen om at få sit første ærlige og redelige arbejde som 38-årig.

Jeg har valgt at prioritere fordybelsen i de enkelte emner frem for en stringent tidslinje, hvilket skaber nogle Pulp Fiction-lignende hop frem og tilbage i årstallene. Mange af fortællingerne overlapper nemlig hinanden, da jeg altid har spillet med flere forskellige bands og solister sideløbende. Sagt på en anden måde: Der varsles om Kronologisk Turbulens.

2. SKÆBNEMØDET

Små tilfældige hændelser kan forårsage store forandringer i et livsforløb. Nogle tilfældigheder kan sågar få så afgørende betydning for et helt liv, at man fristes til at filosofere over, om de var så tilfældige endda. Om der måske ligefrem er tale om en skæbnebestemt indgriben, når man møder netop denne specifikke person på lige nøjagtigt dette eksakte tidspunkt. Sådant en hændelse indtraf for mig en forårsdag i 1982.

Det var året, hvor Poul Schlüter bemægtigede sig statsministerposten, mens Tøsedrengene uanfægtet storhittede med landeplagerne *Sig Du Ka' Li Mig* og *Ud Under Åben Himmel*. Pastelfarverne boltrede sig på steroider og man skulle bære et lille krokodille-logo på sin polo T-shirt, hvis man gerne ville signalere at være med på noderne. Disco-feberen var omsider drevet over og afløst af en langt mere alvorlig og dødelig virus, der spredte skræk og rædsel, fordi der hverken fandtes en helbredende kur eller en vejledning i, hvordan man undgik at blive smittet. Faktisk skulle der gå endnu to år før HIV-virus blev officielt påvist. I denne periode tilbragte 13-årige udgaver af mig og mine barndomsvenner Charly og Claus meget tid sammen efter skoletid.

Den skelsættende dag var vi på vej til en omgang formålsløs tidsfordriv i Albertslund Centret, da vi fik øje på en flok jævnaldrende piger, der ligesom os bevægede sig til fods ad det omfattende stisystem, der er så karakteristisk for infrastrukturen i den beton-rige forstad.

Pigerne skulle vise sig at være Nadia, hendes trillingsøster

Monia, samt deres veninder Nina og Helle. Charly og jeg var yderst generte og usikre, hvad angik det modsatte køn, men heldigvis besad Claus både charme, selvtillid og etageklippet hår nok for os alle tre. Han fik hurtigt indledt en samtale med pigerne og højtideligt præsenteret os som et band, til trods for at vores udfoldelser begrænsede sig til sporadiske jamsessions på skolens musikinstrumenter i det lange spisefrikvarter. Pigerne returnerede uden tøven vores udmelding med ordene:

”Jamen, vi synger faktisk også.”

“Bevis det”, røg det overraskende selvsikkert ud af min ellers normalt usikre og stammende mund. Pigerne tog imod udfordringen og stillede sig op i formation som en barbershopkvartet. Knipsende med fingrene på to og fire, fremførte de Wynona Carrs gospelklassiker *“Operator, Information - Give Me Jesus On The Line”*, med Nadia som forsanger og de øvrige piger som svarkor - lige dér, midt på gangstien. Nadia havde dog ikke opfanget linjen med Jesus, og teksten lød derfor: *“Operator, Information, Operator On The Line”* - hvilket teksten stadig lyder den dag i dag, når hun på opfordring synger den skæbneforandrende sang. Tre kække pubertetsdrengene blev momentant handlingslammede af chokket over, hvor fantastisk og modent Nadia sang soul og gospel i en alder af blot 13 år. Jeg blev øjeblikkeligt forelsket - en forelskelse, der skulle ende som en langstrakt affære.

Efter mødet i Albertslund Centret, dannede vi sammen med pigerne et syvhovedet monster, der dagligt drev rundt i rækkehuskvartererne uden destination som et førerløst skib. Trillingsøstrene udmærkede sig ved at være nogle særdeles selvstændige og stærke piger, som var vant til at klare sig selv og passe på hinanden. Deres tunesiske far forsvandt sporløst i søstrenes første leveår og efterlod deres tapre mor som eneforsørger for dem og deres storebror. I 1968 fandtes der ikke

standardiserede ultralydsskanninger ved graviditeter. Vordende forældre måtte væbne sig med tålmodighed og nøjes med at spå om barnets køn, eventuelt suppleret med spændings-forøgende væddemål, der først kunne afgøres ved fødslen.

Uvisheden omfattede naturligvis også antallet af fostre og da det forventede barn nr. to i dette tilfælde viste sig at være nr. to, tre og fire, ramtes den nybagte far til fire af panik og fortrak skyndsomst - medbringende sig familiens husholdningspenge som startkapital til sit fremtidige liv.

Steinsøstrene nærrede ikke den store respekt for autoriteter og opnåede blandt andet at få forbud mod at gå i samme skoleklasse, ja endog i samme skole, da de blev alt for stærke over for både lærere og klassekammerater i samlet flok. Søster Laila mødte vi derfor også først med tre-fire måneders forsinkelse, da hun var sendt til "luftforandring" hos en familie i USA. Storebroderen Semi præsenteredes vi heller ikke for i første omgang. Han flyttede på Christiania et par år forinden som 13-årig, hvor han hurtigt fik foden indenfor i det lukrative hashmarked og skabte sig en ganske komfortabel indkomst via distribution og detailhandel.

Som noget af det første lærte pigerne os drenge at drikke ikke-færdiggæret hvidvin på daglig basis, smug-tappet direkte fra gæringsbeholderen i deres mors hjemmebrønderi, samt at ryge fjolletobak. Således gik jeg fra at være et uskyldigt og lidt sky drengsbarn, der brugte fritiden på at øve trommer og gå til musikundervisning, til at blive en lømmel, der pjækkede fra skolen og dinglede beruset rundt adskillige gange om ugen. Kimen til et liv i overhalingsbanen var lagt.

Claus forsvandt hurtigt ud af billedet. Nadia og jeg har bar-slet med en teori om, at han simpelthen fik forbud mod at omgås de slemme varyler ovre fra Præstehusene. Forældrenes redningsmission lykkedes. Claus slap væk i tide, fik sig en ud-

dannelse og arbejder i dag som læge hos forsvaret. Helle forlod ligeledes kliken efter en kort periode, muligvis af samme grund.

Dengang i firserne verserede der en selskabsleg blandt teenagere, kaldet S, P eller K. S'et stod for sandhed. Her skulle man svare ærligt på prekære spørgsmål omhandlende, hvad man syntes om en af de andre deltagere i legen - af det modsatte køn naturligvis. P stod for procent og her skulle der anføres i tørre procenttal, hvor meget man kunne lide en af de andre. Der herskede lidt forvirring om, hvorvidt K stod for konsekvens eller kys, men det var sådan set også ligegyldigt, da det alligevel altid endte med, at man skulle kysse med nogen.

Under sådan en S, P eller K leg i Claus' forældres kælder, fik jeg lejlighed til at forsøge mig med mit livs første tungekys. Modtageren - eller modstanderen, om man vil - var Nadia. Det var ligeledes hendes første tungekys og det fungerede mildt sagt ikke. Hendes tunge fór rundt i min mund med en flypropels hastighed og sammenstødet efterlod os begge to rundtossede. Ingen af os kunne vide, at dette kys ville ende i en avisoverskrift 32 år senere.

Det er indiskutabelt, at jeg forelskede mig hovedkulds i Nadia ved første tone. Men da hun ikke agtede nogensinde at gentage vores katastrofale tungekys, tog jeg til takke med at blive kæreste med hendes ligeså smukke søster, Monia. Forholdet varede vel allerhøjest halvanden måned, men på grund af min unge alder resulterede det alligevel i, at jeg stod sønderknust tilbage, da hun gjorde det forbi. Dog ikke mere sønderknust, end at jeg nogle uger senere kyskede lidt med den tredje trillingsøster en sen og meget hvidvins-påvirket aften på Charllys værelse. Dette forblev dog en engangsforestilling, der står lidt tåget i min erindring. Men jeg husker noget om, at Laila vist havde lært nogle tricks og tekniker i USA, som hendes søstre endnu ikke mestrede.

Tiden med Charly og tøserne står stadig printet i min hukommelse som nogle fantastiske og øjenåbnende år af mit liv. Alt forandrede sig med et trylleslag og jeg følte for første gang, at livet gav mening. Jeg havde slet ikke anet, at tilværelsen kunne føles så intens. Alt imens denne endeløse fest stod på, voksede mine ambitioner og tro på, at jeg skulle leve af at spille trommer. For at realisere dette måtte jeg bryde ud af Albertslunds snævre rammer og begynde at spille med voksne musikere, inde i København. I efteråret 1983 indrykkede jeg derfor en annonce i det dengang toneangivende musikblad MM. Annoncen lød som følger:

“Trommeslager med 10 års erfaring søger band. Jeg er inspireret af Kid Creole og Genesis. Jeg hedder Kasper og har tlf.nr. (02)645377.” En vovet formulering og nogle ret så stilforvirrede referencer, men gåpåmodet kan der ikke sættes en finger på. Jeg ville frem i verden og det kunne kun gå for langsomt.

Der kom adskillige reaktioner på annoncen og jeg valgte at mødes med et band, der spillede jazz/rock - som man jo gjorde flittigt dengang - inspireret af amerikanske forbilleder som Spyro Gyra, Lee Ritenour og Larry Carlton. Bandet holdt til i et øvelokale på Nørrebro i København. Yes, nu skete der noget.

Med hjertebanken og nerverne uden på tøjet rejste jeg med S-toget ind til Vesterport Station og skiftede derfra til buslinje 8, der førte mig resten af vejen til Rantzausgade 37. Efter at have fået lidt desorienteret rundt i de uvante omgivelser, fandt jeg ind i den skumle baggård, hvor jeg skulle mødes med guitaristen fra bandet kl.19.30. Her gav jeg mig til at vente i de mørke og regnvåde omgivelser, der for mig fremstod som et eksotisk og råt slumkvarter a la Harlem i New York. Helt anderledes upoleret og storbyagtigt end det snorlige og ensartede rækkehusmiljø med børnesikrede cykelstier og kommunalt koordineret beplantning,

der udgjorde mine vante omgivelser. I samme baggård befandt der sig en meget langhåret fyr med fipskæg og hash-røde øjne. Vi stod klods op af hinanden og ventede og ventede og ventede, indtil han tog sig sammen til at spørge, om det mon var mig, der var Kasper? Da annonceteksten proklamerede 10 års erfaring, forventede han naturligvis ikke at skulle holde udkig efter en 14-årig fløs. Manden med det lange hår og de røde øjne hed Mikkel Toft og sammen traskede vi op af en trappe lige så vind og skæv, som Mikkel så ud til at være. Vi skulle helt op på 5. sal i det saneringsmodne baghus, hvor bassisten Jokke Ilsøe ventede sammen med en keyboardspiller, der formåede at hedde Erik Valentin Jørgensen uden at være i familie med en berømt sangskriver.

Jokke og Erik fandt det svært at finde en grimasse, der kunne passe, da Mikkel trådte ind af døren med en spinkel og akneplaget folkeskoleelev. Ikke desto mindre skulle der kun et par minutters musikalsk interaktion til, før de måtte erkende, at jeg sagtens kunne hamle op med dem, når det handlede om at spille på sit instrument. Jokke foreslog, at vi opkaldte os efter hans favorit-whisky, og dermed var bandet Wild Turkey en realitet.

Mikkel, Jokke og Erik befandt sig i starten af tyverne. Jokke ejede sin helt egen bil og Erik endda en motorcykel, der fragtede ham hele vejen fra Præstø, når vi øvede, så min ambition om at spille med voksne musikere inde i København, kunne erklæres for opfyldt. I løbet af kort tid indøvede vi tilstrækkeligt med instrumentale kopinumre til at kunne udfylde en koncert. Et demobånd med tre af dem blev indspillet i et lejet studie og Jokke, der boede på Christiania, bookede jobs til os på Månefiskeren og Loppen ude på, hvad han kærligt og selvironisk omtalte som “hippie-reservatet.”

I forbindelse med jobbet på Loppen blev bandet udvidet med en sangerinde for at skabe lidt imødekommende afveksling

mellem de alenlange instrumentalnumre. Birgit fra Helsingør skilte sig relativt meget ud fra resten af bandet med sin tøjstil og sit platinblonde firserhår. Koncerten på Loppen skulle blive første og sandsynligvis også sidste gang, Birgit satte sine ben på Christiania. Mens hun forsøgte at yde Randy Crawford retfærdighed med sin version af sangen *Street Life*, gav nogle utilfredse publikummer sig til at kaste æg efter hende. Derudover var det måske også en overrumplende oplevelse for hende at sidde i et omklædningsrum, hvor barpersonalet, lydmanden og halvdelen af bandet røg chillum med en frekvens, der resulterede i et temmelig tåget lokale. Siden den aften kunne hun pludselig ikke længere komme til telefonen, når Mikkel ringede til hende, og jeg foreslog derfor, at vi prøvede to sangerinder, som jeg kendte. På denne måde blev Nadia og Nina indrulleret i mit københavner-eventyr.

Vi spillede flere jobs på Loppen - nu uden æggekastning - og øvelokalet på Rantzausgade fungerede samtidig som min base og mit hotel, når jeg havde været ude at spille eller været på min onkels natklub. Mine forældre lod i denne periode en ung cypriotisk mand bo i rækkehusets kælder og i selskab med ham frekventerede jeg hyppigt onkel Daniels diskotek i det indre København. Daniel tilhørte ikke familien rent biologisk, hvilket var synligt, idet han stammede fra Ghana. Min morfar havde, af årsager jeg ikke er bekendt med, taget den unge Daniel under sine vinger og han deltog derfor i alle familiesammenkomster. I 1983 drev han denne her natklub, hvor klientellet bestod af unge og veltrimmede afrikanske mænd, knap så unge og veltrimmede, enlige danske kvinder - samt en håndfuld prostituerede fruentimmere, der moderligt passede på den 14-årige dreng, der drak sig i hegnet på husets regning. De hyppige besøg i natklubben endte dog brat, da diskoteket gik til i en større ildebrand under omstændigheder så

usædvanlige, at politiet iværksatte en bedrageriefterforskning.

Efter sommerferien i 1984 påbegyndte jeg 10. klasse i folkeskolen, men kunne ikke holde det ud. Musikkarrieren begyndte så småt at tage fart og jeg modtog flere penge for at spille, end et flaskedrengsjob kunne have indbragt mig. Derfor gav det ingen mening at spille dyrebar tid i et klasselokale med en flok børn, der ikke vidste, hvad de ville være, når de blev store. Mine forældre accepterede, at jeg afbrød skoleåret i utide på den betingelse, at jeg udskiftede folkeskolen med en seriøs uddannelse i musikteori på det dengang eksisterende Dansk Musik Akademi, beliggende på Israels Plads i København. Her tilegnede jeg mig en masse brugbar viden og især hørelære undervisningen har jeg siden haft uvurderligt meget gavn af.

Øvelokalet i Rantzausgade blev også flittigt benyttet til jamsessions, hvor jeg lærte flere musikere at kende. Til disse nye bekendtskaber hørte guitaristen Ernst Jacobsen og den medicinstuderende keyboardspiller Klaus Poulsen. Ernst og Klaus spottede mit talent og i foråret 1985 fik de mig indlemmet i Leroy Collins' band. Leroy er oprindeligt fra Trinidad, men har boet i Danmark siden 1970, hvor han i mange år gik under det tilforladelige navn Benny. Udover Daniel og natklubgæsterne var han det første menneske, jeg mødte, der ikke var lys i huden. Indtil da havde farvede mennesker været noget eksotisk, som jeg hovedsageligt forbandt med USA, hvor stort set al den musik, jeg lyttede til, kom fra, samt Jamaica, hvor resten af musikken jeg lyttede til i den periode, havde sin oprindelse.

Ikke kun Leroy's etniske baggrund gjorde det spændende for mig at møde ham. Jeg havde nemlig også set ham på Danmarks eneste TV-kanal kort tid forinden. Iført julemandskostume fremførte han en rap i programmet *Schy... det er lørdag*, hvor omkvædet lød "I Am The Juleman." En sort julemand? Der

gik chokbølger igennem de små hjem over hele landet. Midt i nummeret smed han julemandskostumet og dansede rundt i sorte læderbukser og bar overkrop flankeret af fire dansepiger, der alle sammen lignede rejehop-Gry fra Melodi Grand Prix'et året forinden. Satme grænsebrydende og visionært TV på det tidspunkt. Dengang fandtes der ikke noget større end at komme på lørdags-TV og Leroy optrådte i den bedste sendetid i et underholdningsprogram med Jarl Friis Mikkelsen som vært, akkompagneret af Jan Glæsels orkester ... Wow!

Nu befandt jeg mig pludselig i et øvelokale på Gammel Kongevej med ikke blot én farvet mand, men med hele to. Den herboende amerikanske bassist Kim Yarbrough spillede også i bandet. Han havde en utrolig sikker timing og oplærte mig i groovets anatomi. Denne opdragelse blev en afgørende fase i min musikalske dannelse. Her lærte jeg at forstå, hvad der menes med, at bassist og trommeslager er "locked in" og fungerer som en symbiotisk rytmisk organisme. Kim satte mig desuden ind i, hvad det vil sige at ligge fremme eller tilbage på beatet. Begreber, som jeg aldrig før havde hørt om og som ikke indgik i pensummet på Albertslund Musikskole.

Det var vildt at mærke fornemmelsen af at være et ustoppeligt funk-godstog og Kim satte ubarmhjertigt høje standarder for de forventninger, jeg siden har haft til bassister. Derudover fik jeg stimuleret mine engelskkundskaber, idet Kim udelukkende talte amerikansk til os med det resultat, at alle talte engelsk til hinanden i øvelokalet. Senere gik det op for mig, at Kim er opvokset i Albertslund ligesom mig selv, har gået på Egelundskolen og taler glimrende dansk.

Efter en længerevarende periode i øvelokalet fik Leroy booket et job til os på Falkonergårdens Gymnasium og det blev i den forbindelse besluttet, at en tredje farvet mand fra et fremmed land skulle støde til orkestret. Sangeren Roy Richards

fra Barbados blev en del af min nye funk-familie. Jeg havde det som Jeppe, der vågner op i Baronens seng og spørger, om han drømmer eller er vågen. Jeg nev med jævne mellemrum mig selv i armen, mens jeg lyttede, lærte og sugede til mig.

To store forsanger-egoer i samme øvelokale resulterede dog i en reel nedsmeltning. Leroy og Roy blev dødeligt uvenner få dage før vores engagement på gymnasiet. Satans også, tænkte jeg, dér mistede jeg en stor oplevelse. Men aftenen før jobbet ringede Leroy mig op - bag om ryggen på resten af orkestret - og hyrede mig til at gennemføre det sammen med ham og nogle andre musikere. Jeg blev dybt benovet, da jeg til lydprøven fandt ud af, hvem jeg skulle spille med. Frede Ewert og Jacob "Olsne" Olsen fra Glæsels orkester og uendeligt meget andet samt bassisten fra funk bandet Buzstop, Thomas Risell. Jeg fik udleveret den dygtige trommeslager Hans Fagts noder og gik rystende nervøs på scenen med en flok af mine forbilleder. Knap nok fyldt 16 år og allerede i fornemt selskab. Denne aften så jeg for første, men ikke sidste gang en sanger stoppe et viskestykke ned i underbukserne for at imponere pigerne. Hold da op, er det sådan man gør? tænkte jeg ved mig selv.

Aftenen skulle vise sig at blive endnu mere epokegørende for mig. Uvist af hvilken grund kan jeg huske nøjagtig, hvordan jeg så ud den aften. Orange joggingbukser, en T-shirt der engang havde været hvid, fedtet hår samt - for at bruge et udtryk fra dengang - bumser i hele kraniet. Alligevel skete der det forunderlige, efter vi havde spillet det sidste ekstranummer, at en smuk 19-årig 3.G-elev stoppede mig på vej væk fra scenen og roste mig for min indsats.

Noget hændte, som hverken er overgået mig før eller siden. Jeg blev fyldt med mod og selvtillid, trak hende ind til mig og kyssede hende - bare sådan. Den smukke pige hed Mette, og vi skulle komme til at være kærester i de efterfølgende fire år.

Det blev desværre det eneste job, jeg kom til at spille med Leroy. Muligvis var resten af hans faste band - med god grund - blevet indigneret efter at have fået nys om, at jobbet gennemførtes med nogle andre musikere. Der skete i hvert fald ikke mere på den front og for at udfylde tomrummet foreslog Ernst mig, at vi dannede et nyt band. Jeg indkaldte Jocke, Nadia og Nina, og således etablerede vi den enhed, der for alvor blev startskuddet til min karriere som professionel musiker. Men vi manglede en keyboardspiller, og jeg fik den idé, at min bedste ven Charly selvfølgelig skulle være med. Han gik til opgaven med krum hals og blev i løbet af rekordtid fantastisk på tangenterne. Han havde da også fået musikken ind med modernælken og især haft optimale muligheder for at lære becifringer i sin opvækst. Charlys far hedder nemlig Ebbe Nielsen og er manden bag de udbredte og pædagogiske Spil Bare Løs undervisningsbøger, der fandtes overalt i halvfjerdsere. Selv Jesper Binzer fra DAD fortæller i sin selvbiografi, at han lærte sine første guitarakkorder via disse bøger.

Vi supplerede med en erfaren saxofonist - for sådan en *skulle* man død og pine have dengang. Han havde pimpet sit navn op fra Bo Jacobsen til Bob Jackson og bandet var nu fuldtalligt. Min nyerhvervede kæreste Mette benyttede sine spirende kreative evner til at designe en flot pang-rød plakat til bandet og vi følte os fuldt ud parate til at overtage verdensherredømmet, hvilket vi overhovedet ikke betvivlede ville ske. Følelsen af at være blottet for skepsis til egen uovervindeligthed er et af de fantastiske privilegier, der følger med at være helt ung. Vi afsluttede forberedelserne med en øvelejr for at blive rystet sammen og for at pudse de sidste sekstendedels-lifts og komplicerede blærerøvs-slutninger af.

Hele holdet drog i samlet flok en uge til Jokkes forældres afsidesliggende bondehus på Roskildeegnen medbringende

vores instrumenter. Der skete en rasende udvikling med orkestret i løbet af denne bondegårdsferie. Charly skrev f.eks. Herbie Hancocks solo i Chaka Khans version af Dizzy Gillespies *Night in Tunisia* ned på noder og fremførte den siden, som var det hans egen improvisation. Musikere og andet godtfolk, der ikke kendte denne version af jazz-standarden, tabte underkæben, når de oplevede en 16-årig knægt med briller og minus-skuldre spille en solo, som en af verdens ypperste jazzmusikere havde kreeret. Vi fik også komponeret to sange i fællesskab, som vi efterfølgende indspillede i Peter Branders nyåbnede Media Sound Studio beliggende på Islands Brygge på Amager - i denne periode også kaldet Lorteøen.

Dengang lignede Islands Brygge overhovedet ikke det fancy og hippe bykvarter, som det er i dag. Tværtimod var det et lidet attraktivt kvarter at bo i, der på ingen måde blev hjulpet på vej af, at det husede Sojakagefabrikken, som forædlede sojabønner til foder og madolie - med markante lugtgener til følge. Jeg kan stadig fremkalde mig den kradse kløen i næsen, når jeg tænker tilbage på mine mange cykelture ud til studiet. Demoindspilningen blev også mit første møde med Peter Brander, som har været i mit liv lige siden. Jeg må efterhånden have spillet over 500 koncerter med Peter som lydmand, fordelt over mere end 30 år. Derudover har jeg deltaget i indspilninger af et uoverskueligt antal plader i hans studie, der kærligt drillende kaldtes for Medium Sound blandt venner.

Én af de ting, jeg husker særligt tydeligt fra vores demoindspilning, er, at jeg havde lånt et såkaldt Simmons trommepad, der kunne afvikle korte samplinger. Sample-teknikken var helt ny på dette tidspunkt og flagskibet inden for sample-instrumenter hed en Fairlight og kostede i omegnen af 500.000 kroner - i firser-valuta vel at mærke. Slaginstrumentet, jeg havde lånt, var noget mere realistisk at komme i besiddelse af, men kunne

til gengæld også kun afvikle én kort 8-bit sampling af gangen. Hvis man ønskede at skifte lyd, krævede det en omstændelig udskiftning af en chip. Jeg valgte en symfoniorkester-lyd, der mindede lidt om de samplinger, der havde rystet os alle sammen, da det engelske band Yes udsendte deres hit-single *Owner Of A Lonely Heart*.

Jeg følte mig som en allerhelvedes karl, da jeg første gang slog på instrumentet og denne utrolige lyd kom ud af højttalerne i studiet. At vi blev solgt til spillestederne på et demobånd, der overhovedet ikke repræsenterede de kopinumre, vores repertoire bestod af, er for øvrigt lidt spøjst at tænke på.

I første omgang spillede City Kids mest på Christiania, hvor Nadia nu også havde slået sig ned og skulle komme til at bo i mere end 20 år. Taget lettede nærmest, når vi spillede vores stålsatte og energiske funk. Coverversioner af Mother's Finest, Chaka Khan, Aretha Franklin, Jocelyn Brown og Al Jarreau blev trykket af med stor overbevisning af tre 16-årige, en 17-årig samt de tre gamle mænd, på henholdsvis 22, 28 og 29 år.

Koncerterne med City Kids bød på endeløse saxofon, guitar, bas og trommesoloer. I vore dage ville det være helt utænkeligt at forvente, at publikum skulle finde sig i den behandling, men det slap man med lethed uskadt fra i midtfirserne. Sangerinderne i front havde deres kvaler med at finde noget at beskæftige sig med stående midt på scenen, mens den ene lange solo efterfulgte den anden i samlede forløb, der nemt kunne overstige de 20 minutter. Ingen af os drenge tænkte på at udstyre dem med en tamburin og en shaker, hvilket ellers kunne have givet dem noget at foretage sig - at pigerne selv skulle have fundet på det, er ganske utænkeligt.

Vi kom i stald hos et af landets største bookingbureauer på det tidspunkt, Københavns Musikkontor, hvor Naja Marie Aidt og Per Kaufmann tog sig kærligt af os, og fik booket

jobs på en masse spillesteder. Montmartre, Musikcaféen og Loppen i København. Motown og Vestergade 58 i Århus. Hansens Værtshus i Odense, Fermaten i Herning, Skråen i Ålborg og Sysseltinget i Hjørring er blandt dem, der dukker op i erindringen. Der var helt anderledes gang i spillestederne i firserne end den situation, vi kender i dag. Folk gik ud og hørte livemusik i weekenderne som noget helt naturligt, og der behøvedes ikke en A-rotation på P3 eller en topplacering i X-Factor, for at publikum ville betale entré. Middelmodige firser-retro-kopibands optog heller ikke halvdelen af pladsen i spillestedsprogrammerne af den simple årsag, at firserne på dette tidspunkt var nutid.

Tingene udviklede sig ikke år for år eller måned for måned, men derimod uge for uge og pludselig blev en af vores koncerter i Musikcaféen transmitteret live på DR P3 en lørdag aften. Vi medvirkede desuden i TV-programmet *Lex Carter's Fantastiske Verden* på Klaus Riskær Pedersen og Otto Reedtz-Thotts nyåbnede og kommercielle TV-station Kanal 2. I kanalens TV-studie i Skovlunde mimerede vi til de to numre fra vores demobånd, hvorefter Nadia og Nina blev interviewet af den ene af programmets værter - der hed Søs Fenger. Da jeg genså udsendelsen på et støvet VHS videobånd, Nadia fandt i en gammel flyttekasse, slog det mig, hvor surrealistisk, det er at tænke på, at Nadia overtog Søs' plads som forsanger i News kun to år efter interviewet. For vi er vitterligt kun børn på optagelsen. Det hele gik bare ufatteligt hurtigt og mindre end to år efter annonceindrykningen i MM, fandt jeg og de andre rollinger i City Kids os selv som arbejdsgivere for et professionelt tre mands crew.

Det bestod af lydmanden Henrik Duckert, der aldrig blev kaldt andet end Dubbi, lysmanden Kasper Christiansen, der gik under kælenavnet Kasper Røghat grundet hans store forbrug af

joints, samt en såkaldt baggearsmand til at opstille og nedpakke vores instrumenter. Sidstnævnte fandt jeg aldrig ud af hvad hed, da han konsekvent blev kaldt Paphoved.

Paphoved havde en fortid som medlem af rockergruppen Bullshit. En 192 cm høj, 110 kg tung, lædervest-klædt mand med motherfucker-skæg, der bar en fem kilo tung guldkæde om halsen, som belejligt henledte opmærksomheden på den tatovering, han havde fået foretaget lige under sit adamsæble. Tatoveringen bestod af en stiptet linje, hvorunder der stod "Fyldes hertil." Sideløbende med City Kids benyttede jeg Paphoved på andre jobs med andre bands, heriblandt et Duran Duran-inspireret projekt, hvor guitaristen Bjørn Ginman indgik. En søndag morgen i samme periode stod Bjørn i en overfyldt bagerforretning og fik pludselig øje på Paphoved i køen. Bjørn prikkede ham på skulderen og hilste glad og frejdig:

"Hey Paphoved." Det var bare ikke Paphoved, men derimod en anden 192 cm høj, 110 kg tung, lædervest-klædt mand med motherfucker-skæg og fem kilos guldkæde hængende om halsen. Bjørn slap gudskelov fra misforståelsen med alle lemmer og tænder i behold.

Lys-Kasper har senere designet lys for blandt andre Sort Sol, Sanne Salomonsen, DAD og Lukas Graham. Da vi spillede i en gammel, smuk og ikke mindst fredet teatersal i Køge med City Kids, valgte han at sætte vores bagtæppe op med gaffatape. Fin idé lige indtil at tæppet skulle ned igen. Rrrrrrhhiiiiichhh, sagde det, og det 100 år gamle tapet fulgte med ned. Arrangørerne præsenterede herefter Kasper for en regning på 80.000 kr., som han betalte af på i mange år efter. Udover at belyse os mener jeg også, at Kasper kørte lastbilen. Af en eller anden grund agerede han dog ikke chauffør ved en enkelt lejlighed i Aalborg og det fik fatale konsekvenser. Da sad Ernst nemlig bag rattet i den

kæmpemæssige kassevogn, vi havde lejet. Den krævede stort kørekort, og sådan et havde Ernst ikke. Da han forsøgte at vende det store køretøj i fuldt dagslys i en smal gade, begyndte han at svede mere og mere. Kun ham og jeg befandt os i bilen på det tidspunkt, og jeg så passivt til, mens vi kørte frem og tilbage, frem og tilbage i, hvad der følte som en time.

Pludselig hørtes en lyd, der er svært at beskrive fyldestgørende. En meget dybklingende udgave af glas, der går itu. Ernst havde bakket kassevognen ind gennem en brudekjoleforretnings butiksrude. Ordkombinationen rat-slør har lige siden haft flere betydninger i mit vokabularium. Ernst befalede mig at holde kæft og fik bilen vendt - nu var der jo lidt mere plads at arbejde med - og vi stak af. Senere modtog han et opkald fra Ole Madsen, der tidligere havde slået sine folder som trommeslager for Kim Larsen, men på dette tidspunkt ernærede sig ved at udleje lydanlæg og altså også en meget stor kassevogn.

Ole var blevet ringet op af politiet. En årvågen samfundsborger havde noteret nummerpladen på bilen og videreformidlet papirslappen til den lokale politistation, vedhæftet en øjenvidneberetning. Ole besluttede lynhurtigt at tage skylden på sig, da han godt vidste, at Ernst ikke ejede det påkrævede førerbevis. Således sikrede han sig, at udlejningsfirmaets forsikringsselskab dækkede omkostningerne fra de omfattende skader.

I samme periode, hvor vi spillede med City Kids, åbnede Joke en pladeforretning på Christianshavns Torv sammen med sin makker Peter Sørensen. Butikken hed Beatbox og jeg hjalp med at bakse det meget tunge og håndmalede træskilt op over døren.

Jeg holdt ofte til i Beatbox og lyttede til de nyeste udgivelser. Joke lånte mig generøst butikkens plader med hjem, så jeg kunne overspille dem til kassettebånd. Efter at have foretaget datidens udgave af ulovlig download, returnerede jeg dem

naturligvis, så de kunne blive bragt tilbage i udstillingsvinduet og salgskasserne. At Jokke bevægede sig i pendulfart mellem Christiania og pladeforretningen, vakte mistænksomhed hos politiet og en dag, jeg sad i baglokalet og øvede mig på Jokkes bas, blev der holdt razzia. Helt mirakuløst blev der ikke røget hash i baglokalet lige præcis den eftermiddag, og civilbetjentene fandt heller ikke så meget som et halvt gram i Jokkes lommer. Pladeforretningen fik ikke en overvældende lang levetid, men Peter Sørensen tog navnet med sig og oprettede et hastigt voksende koncertbureau under navnet Beatbox Booking. I 2016 genoptog Peter for øvrigt sit pladeforretningsprojekt. Ved Enghave Plads i København har han åbnet butikken BEAT, der sælger vinylplader og musikrelaterede bøger.

City Kids' korte, men hektiske karriere kulminerede blandt andet, da vi varmede op for Sanne Salomonsen i en udsolgt Den Grå Hal på Christiania. Publikum tog ikke just imod os som et opvarmningsband. Vi havde derimod hele salen med og spillede et brag af en koncert - Christiania var jo vores hjemmebane.

Et af de mere besynderlige jobs, vi spillede med City Kids, var til en stort anlagt fest i forbindelse med en hashpushers løsladelse fra fængslet. Vennerne havde haft den store tegnebog fremme, og der var lejet et kæmpemæssigt telt, hvor der blev serveret fadøl og helstegt pattegris. Alle skulle være musestille, da hovedpersonen ankom. Han blev ført ind i teltet med bind for øjnene og på et tegn spillede vi på livet løs for ham og de øvrige tilstedeværende. Hovedpersonen viste sin taknemmelighed, blev i 20 minutter og skred så hjem til konen, som arrangørerne i forbifarten havde forsømt at invitere.

Bob Jackson blev hurtigt en meget efterspurgt saxofonist og spillede turnéer med en masse forskellige kendte navne, ved siden af City Kids. Derfor spillede den nu desværre afdøde Niels Macholm næsten ligeså mange jobs med os som Bob. Midt i

det hele blev Niels dog hyret af det islandske band Mezzoforte og så måtte City Kids atter ud og lede på saxofon-markedet. På daværende tidspunkt sendte jeg dog selv en vikar så ofte, at jeg ikke husker, hvem saxofonafløseren for saxofonafløseren endte med at blive.

En af mine klassekammerater på musikakademiet hed for øvrigt Caroline Henderson. Da Nadia på et tidspunkt overvejede at forlade City Kids, spurgte jeg Caroline, om hun ville overtage Nadias plads. Efter lidt betænkningstid takkede hun ja til tilbuddet. Nadia fortrød dog, og jeg måtte afmelde Caroline igen. Det kunne ellers have været et kuriøst kapitel i City Kids fortællingen.

I 2015 tog jeg initiativ til at gendanne City Kids til en 30-års jubilæumskoncert, i anledning af Christianias fødselsdag den 26. september. Jeg endte med kun at få samlet fem af de originale medlemmer, men det var tilstrækkeligt til, at vi valgte at gennemføre. Udover glæden ved at se de gamle rødder igen slog det mig, hvor hurtigt vi alle faldt tilbage i vores gamle roller i øvelokalet. Det følte faktisk kun som nogle måneder siden, vi sidst havde spillet sammen. Mens vi øvede op til koncerten, forekom det mig dog, at City Kids var blevet til Sitting Kids. Alle i bandet foretrak i hvert fald at sidde ned under prøverne - men ok, Nadia og jeg var jo også, pudsigt nok, stadig de yngste i bandet med vores dengang 46 år, mens alderspræsidenterne gik mod de 60.

Vores reunion gav mig lejlighed til at undersøge, hvor mine gamle venner befinder sig i livet her så mange år efter. Jeg kunne konstatere, at ingen af de fremmødte City Kids-medlemmer var faldet for fristelsen til at skabe sig, hvad der er den gængse opfattelse af et normalt voksenliv med fast arbejde, afdragsfri realkreditlån, murstensvilla i Hvidovre, Berlingo i carporten og

sommerferier i den tyrkiske by Alanya. Hele flokken opførte sig præcis som de mennesker, jeg i sin tid lærte at kende som teenager. De lignede tilmed sig selv på en prik. Bevares, Ernst havde da rigtignok skilt sig af med et bekymrende antal tænder i overmunden, men han var alligevel stadig den flotteste fyr i bandet. Hans humoristiske sans viste sig heldigvis at være væsentligt mere intakt end tandsættet. Der gik ikke lang tid, før der faldt en typisk Ernst-bemærkning om, at han var holdt op med at ryge hash ... for 35 minutter siden og at det derfor var på høje tid at begynde igen. Han har for længst fulgt Jocke og Nadias eksempel ved at flytte på Christiania, hvor han spiller et lokalt job i ny og næ. Derudover sørger han for ikke at stresser sig selv med voldsomt megen anden aktivitet. Han udfylder derudover en eksemplarisk rolle som far til en sund børneflokk.

Jocke opholder sig i vore dage i Brasilien det meste af året og har opbygget sig en karriere som anerkendt DJ, blandt andet via sit samarbejde med Anders Trentemøller. Jeg blev noget misundelig, da jeg hørte om det liv, han har skabt for sig selv. Vinterhalvåret under Sydamerikas sol, hvor han gerne arbejder på stranden med en drink i hånden, mens han holder til i sin sommerresidens på Christianias syddysse fra maj til september.

Bob bor i en toværelses lejlighed på Christianshavn og foretager sig - med hans egne ord - så lidt som muligt udover at spille saxofon, når lejligheden byder sig.

Charly var blandt de to forhindrede medlemmer, men jeg fik talt en hel del i telefon med ham og fandt ud af, at han for længst har fået tildelt førtidspension og fører en ukonventionel tilværelse i Rumænien. Her står han op hver dag kl. 7 - om aftenen - og spenderer nætterne på hjernegymnastik, vinsmagning og medicinske eksperimenter med sig selv som forsøgsperson. Det følte rart at tale med ham igen, og jeg kunne omgående fornemme, at hans krøllede hjerne stadig

fungerede akkurat lige så skarpt og intelligent, som jeg huskede den. Måske nok en anelse mere krøllet, men tydeligvis den samme hjerne og den samme Charly. Som substitut for ham tiltrådte en anden farverig person og gammel bekendt af bandet, eks-Kim Larsen-keyboardspilleren Ørva.

Nina kunne jeg hverken opspore telefonnummer eller adresse på, men meldingerne lød også, at jeg kunne glemme alt om at få hende med til Christiania-koncerten. Rygters Bureau ville nemlig vide, at hun var blevet ultrareligiøs og havde bosat sig hos en sekt i USA. Hun blev erstattet af Marianne Van Toornburg, der allerede afløste Nadia i City Kids, da sidstnævnte i sin tid blev kapret af News. Jeg har senere opsporet Nina gennem en fælles ven - en kristen trommeslager ved navn Henning. Her fik jeg afmystificeret myterne. Hun bor da ganske rigtigt i USA, nærmere betegnet North Carolina, men den type sekt, hun bor sammen med, ville de fleste nok vælge at kalde for en kernefamilie. Hun er gift og har børn og jeg fik indtryk af, at hun befinder sig godt med livet som hjemmegående husmor. Hun ændrede sit efternavn fra Nielsen til Schmidt ved indgåelsen af ægteskabet, (hvorfor vi ikke kunne opspore hende) - og tror på Gud. Status er dermed fortsat, at ingen af City Kids-medlemmerne bestrider et ærligt og redeligt arbejde i 2017.

Sideløbende med City Kids skete der en masse andet i mit liv.